РЕВОЛЮЦІЯ ГІДНОСТІ
Як усе було…
Від першої особи

Розповідь про випускницю ЗОШ № 15
м. Черкаси Лідію Жгир

21 листопада 2013 р. уряд Миколи Азарова вирішив призупинити процес підготовки до підписання Угоди про асоціацію з ЄС. Це сталося в той момент, коли президент Віктор Янукович у Відні запевняв журналістів, що євроінтеграція України триває.
Відмова від євроінтеграції обурила значну частину суспільства.

- **У цей же день в соцмережах з'явився хештег #Євромайдан.**
- **Близько 22:00 на майдані Незалежності в Києві почали збиратися люди, переважно студенти, активісти і журналісти. З собою вони принесли українську символіку і прапори ЄС.**

У ті дні Лідія Жгир навчалася на п’ятому курсі маґістратури в Київському національному економічному університеті імені Вадима Гетьмана, на факультеті Міжнародної економіки та менеджменту та була активісткою Європейського молодіжного парламенту.

На студентську демонстрацію вийшла серед перших, 23 листопада 2013 року.

Медсестра –волонтерка Лідія Жгир. Київ, 2013 р.

Невдовзі Лідія приєдналася до 5-ої сотні „Самооборони“.

Коли на Майдані почалися напади, робила перев’язки та доглядала за пораненими бійцями. Професійного підготування не мала, але вчилася у кривавих буднях.

18 лютого сотню сильно побили.
Майдан палав вогнем.
Усі були впевнені, що до ранку все згорить разом з людьми.
Саме тоді сотник, рятуючи дівчину, випровадив її з Майдану.

Але вранці вона знову повернулася і принесла медичне знаряддя, придбане за кількасот гривень, які їй прислали друзі на картку.

20 лютого, день масових розстрілів на Майдані, Лідія Жгир пам’ятає чітко.

«Ми тоді чекали на ескалацію всю ніч, медики готували шовний матеріал, розкладали медикаменти, готувалися до нападу, продумували стратегію, що ми робимо, якщо нас зачищають, — пригадує вона.

— Наш головний лікар Сергій Горбенко сказав, що ми надаємо допомогу всім. Тобто, якщо є потреба, ми надаємо допомогу “Беркуту”. Ми медицина, ми не маємо кольору, забарвлення».

То була газова атака. Головний лікар спокійно затягнувся цигаркою і сказав: «Почалося». Ушкоджених забрали з вулиці, промили їм очі, а через кілька хвилин того з них, що вийшов з медичного пункту першим, принесли з кульовим пораненням стегна.

Лідія з Богданою Пеняк схопили ноші і шоломи, побігли на Інститутську вулицю, звідки разом винесли кількох поранених. Потім Дана побігла далі до лінії розстрілу, а Ліда під кулями перейшла Інститутську, підібрала пораненого Володимира Мовчана і відвела в готель «Україна», де надали йому допомогу, передали до лікарні. Пораненого Олександра Кочеткова вона доставила до медиків біля Будинку профспілок.

Лідія Жгир

Указом Президента України Петра Порошенка від 17 лютого 2017 року

нагороджена орденом “За мужність“ ІІІ ступеню

“За громадянську мужність, самовіддане відстоювання конституційних засад демократії,

прав і свобод людини, виявлені під час Революції гідності, активну громадську та волонтерську діяльність”.

Сама Лідія не була схильна пишатися своїми діями на Майдані. Вона написала у соціальних мережах:

«Усе, що я робила в подальшому – цикл фантастичних подій, де кожним своїм подихом я завдячую людям, які отримали кулю замість мене на Інститутській, і людям, в оточенні яких мужність, розум і віддача були нормою».

«…Я свої дії подвигом не вважаю. Проте, я вважаю, що імена членів мого колективу, який виник в ніч на 20 лютого, і самовіддано виконував свій громадянський та лікарський обов'язок, ризикуючи своїми життями заради інших, мають бути відомими і віддяченими так, як вони того варті.

Я щаслива, що серед усіх людей на світі, на Майдані, в день розстрілу, я опинилася разом з ними. Була в цьому рідкісна честь і удача.

І я б хотіла прожити ще одне життя, щоб опинитися пліч-о-пліч з ними знов».

До травня 2014 року Лідія чергувала у медичному пункті як медсестра, навчившись у лікарів.

Зараз Лідія займається за своїм покликанням – освітою.

Але Майдан на усе життя залишився з нею у трагічних споминах і високою оцінкою учасників боротьби.
Дівчина так обумовила свою згоду розповісти про ті події:

«Якщо моя історія когось надихне робити благо в ім'я України, я буду безкінечно вдячна за її поширення. Будьмо людяними одне до одного, любімо свою землю і не забуваймо тих, хто зараз уже не з нами».

Лідія з батьком Анатолієм Йосиповичем та матір’ю Людмилою Іванівною